

TELEGRAFUL ROMÂN.

Aprire Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidieceșane Sibiu, strada Măcelarilor 45.
Corespondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 45.
Epistolele nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr.
pentru fie-care publicare.

Afacerea metropolitului primat din România.

Trecem prin timpuri de tot grele pentru biserica noastră ortodoxă.

La noi abia de ani 40 suflă un vânt mai cald, abia de ani 40 s'au rărit încâtva norii cei negri, dând loc liber dulcelor rațe de sôre, ca ele să reverse căldură și lumină și asupra bisericii ortodoxe române, care de veacuri a stat la o parte, desconsiderată, ba supusă la gônele cele mai barbare.

În timpurile mai recente pe lângă alte multe neajunsuri s'a mai ivit și grozavul de indiferentism religionariu, tocmai când legislațiunea statului prin introducerea reformelor cardinale bisericesci țintesc la nimicirea din temelie a bisericii noastre.

Prin crise grave trece însă biserica ortodoxă din România.

Afacerea cu detronarea metropolitului primat a sgdruit până în temelie pacea și desvoltarea naturală a instituțiilor din biserica ortodoxă în statul vecin.

Noi din capul locului am condamnat sentența adusă de sinodul României și modul cum guvernul a executat acea sentență.

Nu fără incident revenim asupra acestei afaceri odioase, care a compromis autoritatea sinodului din România pentru sute de ani, și a cempromis guvernul liberal, care a dat mână de ajutoriu sinodului, de a compromite autoritatea bisericii ortodoxe în mod atât de rușinos.

Ni s'a spus, că membrii sântului sinod s'au supărat pentru ținuta noastră în această penibilă afacere. Supărarea a fost așa de mare, încât locotenentă metropolitană nici nu a comunicat cu metropolitul bisericii ortodoxe române din Ungaria și Transilvania enciclica în afacerea cu scoterea din scaun a metropolitului Ghenadie.

Acastă ținută a actualei locotenente metropolitane noi în cel mai bun cas o putem numi: „lipsă de tact”.

Faptice între metropolia românilor ortodoxi din Ungaria și Transilvania și între biserica din România le-

găturile spirituale sunt tot cele vechi. și locotenentă metropolitană se pare a fi uitat, că din a ei necuviință, biserica noastră, având afaceri oficiale cu cea din România se va adresa metropolitului Ghenadie, care pentru noi și adi e în scaunul seu de primat al României.

N'a fost suflet ortodox, care se nu se indigneze de modul cum sinodul bisericii ortodoxe române din regatul României a făcut judecata metropolitului primat.

O astfel de justiție bisericească este o pată pe biserica ortodoxă și durerea noastră e cu atât mai mare. cu cât o asemenea justiție bisericească se practică în coda vécului al XIX.

Pe noi nu persoanele ne-au interesat. Pentru noi e indiferentă persoana judecatului, sau cea a judecătorilor.

Ne-a durut, că cel judecat a fost metropolit, față cu care biserica n'a avut nici atâtă considerație, câtă legile civile în vécuiul nostru dau celui din urmă făcătoriu de rele.

Mai mult ne-a rănit inima faptul, că judecătorii sunt toți archierei, cari dacă nu din respect cătră persoana lor, cel puțin din respect cătră demnitatea de archiereu, pentru nimbul bisericii se nu facă o bărbărie în veacul nostru, cu care dușmanii noștri încă o mie de ani se ne facă se roșim.

Nu fără incident revenim la această odiosă cestiune.

Partidul conservatoriu Dumineca trecută a ținut o întrunire și a luat concludul de a da regelui o petițiune pentru a face dreptate în cestiunea metropolitului primat.

De gravă importanță este acest pas al conservatorilor.

Până acuma a intrevenit în afacere presa, și singuratiei.

Acuma a intrevenit partidul conservatoriu.

Ninistrii de eri și ministrii de mâne au luat afacerea în mâinile lor, și au cerut dela rege să facă dreptate.

La alt loc publicăm petițiunea adresată cătră rege. Ea e eșită din pēna fostului ministru de culte Tache Ionescu, cara o a și cetit în adunarea de Dumineca trecută.

Pentru orientarea publicului mai observăm, că adunarea a fost presidată de fostul ministru president Lascar Catargiu, oratorul țilei a fost fostul ministru de esterne Al. Lahovari, petițiunea o a cetit fostul ministru de culte Tache Ionescu, și vorbirea de încheere o a ținut fostul primariu al capitalei Nicu Filipescu.

În fața acestui act istoric nici presa liberală din România nu mai pōte vorbi cu superficialitatea de până acuma.

Claritatea, cu care petițiunea tracteză cestiunea, tonul cel de tot cald, iubirea cu care se vorbește de biserica orientală și de rolul ei în viața poporului român, trebuie să farmece pe fie care român, care ține la limba și la biserica sa.

Incheem reflexiunile noastre cu un pasagiu clasic din admirabila vorbire a domnului A. Lahovari.

„Suntem români, suntem creștini, suntem ômeni. Nu e cu putință, ca un fapt, care a călcat Constituția, legile scrise, și legile chiar nescrise ale omenirei, dar cari sunt adēnc înfipte în cugetul fie-căruia, se nu ne misce până în adēncul inimilor noastre. Acastă odiosă judecată putea chiar să sdruncine credința. Dar până aci. *Acastă credință, în care ne-am născut, și în care voim se murim, care a președut la cele mai mari acte ale vieții noastre, care a împreunat mâinile noastre cu mâinile soțiilor noastre, care a adumbrat leagănul copiilor nostri, care a veghiat mângâietore la căpătēiul strămoșilor nostri adormiți, în care și noi sperăm se adormim în pace, pentru a reinvia în speranță, aceea credință nu pōte fi pângărită de un Partenie, nici siluită de un Sturdza. Dēnsa a fost dela început și dealungul istoriei una cu națiunea română, dēnsa a purtat în lupta steagurile biruitoare ale Mihailor și ale Stefanilor, pentru dēnsa au murit Basarabii în Constantinopole. Ea este amestecată cu pământul și cu țărina acestei țeri, ea este dospită în inimile și în cugetele rōstre.*
Nimic nu o va sdruncina”.

Petiția partidului conservator

cătră

M. S. REGELE.

Sire,

Biserica română, cea mai veche și mai puternică temelie a Statului, aceea în care s'a adăpostit și păstrat vécuri de-arîndul conștiința națională, a fost în lunile din urmă lovită într'un chip atât de dureros, încât vor trebui să trecă multe decii de ani până-ce se și pōtă recăpeta fala și cinstea ce i-se euvine.

Capul bisericii române, Mitropolitul Primat al Țerei, a fost scos cu silnicie din scaunul unde îl pusese voința Țerei și a Majestății Vōstre. Cu amenințări, momeli și stârnire de patimi, făptuitorii au isbutit să înduplece Sinodul ca să acopere cu o închipuire de judecată, ceea-ce în realitate a fost o adevărată zugrumare.

În țera noastră, ferită până acum de frământările religiōse, s'a iscodit o cestiune religiōsă și s'a creat astfel un isvor de vrajbă între cetățeni.

Prestigiul celor mai înalte autorități ale bisericii s'a întunecat în ochii dreptcredincioșilor, și cu scăderea lui s'au zdruncinat însăși sentimentele religiōse ale poporului, care cu greu pōte se deosebescă între sfințenia și măreția bisericii și netrebnicia slujitorilor ei cei mai sus puși.

În durerea noastră obștească, în turburarea conștiinților dreptcredincioșilor cari se ved îngustați din cea dintâia dintre libertăți, aceea de-a putē se închine Ziditorului în liniște rugile lor creștinesci, în revolta sufletească în contra nedreptății, ne întorcem, Sire, glasurile cătră Majestatea Vōastră, sub a căruia gloriōsă Domnie, Biserica națională mersese într'o continuă propășire.

La Majestatea Vōastră, sub domnia căruia s'a recunoscut autocefalia bisericii române, s'a aședat Sfântul Sinod pe base canonice, s'a îmbunătățit sôrta slujitorilor bisericii și s'au reînălțat falnice monumentele pe cari le-am primit moștenire dela evlavioșii nostri strămoși, se îndreptēză plângerile noastre și ale Țerei.

Sire,

Priveliștea la care Țera a asistaț cu o adâncă mirare și o nețermurită jale, este ne

FOIȚA.

Documente pentru limbă și istorie.

(Urmare.)

§. 3.

În regulă se va da la fiește care Stăpēn a Vitelor deschilinită Boletă de pășune. Êră de cumva mai mulți Gazde se vor însoți cu Vitele sale laolaltă, și Vitele sale într'un Bolet de obște ar pōfti se se scrie, așa trebuie deodată se se declarăluēscă, precum răspunderea pentru păzirea mai bună a orēnduelilor se pot naște, de tot, și peste tot trebuie se o primēscă asupra sa. După o vreme despărțindu-se această Soție, (Companiști) sēu împărțindu-se acea turmă între mai mulți Stăpēni, sēu vëndēdu-se din aceea turmă ceva alt cuiva, așa dară de lipsă este, dacă părțile de acea legătură vor pōfti a se slobođi, Boleturile sale cele dintēi de pășune a le duce la Tistia de Vamă, și în locul acestii Boletă la fiește care parte despre a sa parte deschilin Boletă se va da afară. Numai la acea întēmplare, când vr'o Vită din partea cealaltă, la vr'un Supus de aici, sēu vr'o Vită din partea cealaltă, care în parte dincōce va paște, la vr'un Supus acestii Țeri se va vinde, nu

se va lua în sus, așijderea și dela Boleturile Vitelor de pășune a se abate, care totuși în tōtă vremea minteni au mai târđiu, cu prilejul cei mai aprōpe a înoirii Boletelor de pășune cuviinciosei Tistie de Vamă este a se arēta. Care pe numele Stăpēnului celui mai de pe urmă are a scrie Boleta.

Tōte celelalte pășiri îndērăpt dela Bolete se opresc, așa dară de cumva într'u așa faptă cu scāderea Vănilor înlăuntru, sēu afară a mână Vitele va îndrăzni, unu ca acela la așa călcare, aflāndu-se se va ținē ca un ajutoriu la înșelare, și după orēnduelile de Vamă se va tractălu.

§. 4.

După ce terminul Boletelor de păștere cel mai mult pe un an sunt date, și această totdeuna de Vama cuviincioasă trebuie a se însemna; așa sunt datori Gazdele Vitelor de terminurile în Bolete însemnate a se ținē tare, și cu Boleta cel mai târđiu cu 6 sēptēmāni mai nainte de împlinirea anului sēu a terminului a se arēta înainte, despre starea la pășune, sēu în grășare lăsafelor Vite cu Tistia a ținē socotēlă, și despre alt termin, cel mai mult pe un an, a scōte Boletă nouă de păștere.

§. 5.

Acel Păscētoriu, care în vreme de șese sēptēmāni, mai nainte de căpētarea terminului de pășune înoiria Boletii de pășune o lasă se trecă, și această

trecere la C. Tezaurariat cu credinciose doveđi nu o arată; se îndatorēză Vitele sale la pășune scōse a le arēta la acea Tistie, de unde i s'au dat Boleta, și când dēnsul această nu va face, de Vitele sale se va trage taxa scōterii negreșit.

Boleta de pășune se pōte în vremea hotărītă și la altă Tistie de Vamă, nu numai la aceea, care Boletele de pășune cele de dintru'tāi le-au dat afară, a se înol.

§. 6.

Vitele cu lapte, sēu de jug, acele, carii numai în tōte țilele spre păștere nu departe se trimit, și mai cu sēmă sēra vin îndērăpt, vor fi numai supt ochii Tistii locului sēu a Conrașilor, carii vor purta grijă, ca dintre cele în Țera din afară nimica se nu vëndă, nici de cele străine se nu se aducă înlăuntru, și Păstorii aceia, carii vor fi rēnduiți la acest feliu de Vite, peste tōtă vēră vor căpăta Țidulă sēu Răvaș.

§. 7.

Gazdele Vitelor la întōrcerea Vitelor din Țera din afară dela pășune, sēu dela pāmēnturile arētate și la aducerea Productumurilor totdeuna la Contumație sēu Cordon trebuie se facă arētare.

(Va urma.)

mai pomenită și în istoria noastră, și în aceea a bisericilor surori.

În trei zile Mitropolitul Primat al Țării, a fost acuzat, citat, judecat, osândit, ridicat din scaunul lui și surghiunit într-o mănăstire. Așa de repede s'au petrecut lucrurile, încât noi toți supușii M. Văstre nu am putut să ne dăm seamă despre învinuirile ce se aducă Mitropolitului Primat decât după-ace poredita hotărâre fusese deja adusă la îndeplinire.

Atunci am vădit cu groză pentru ziua de azi și cu temere pentru ziua de mâine, că Capul bisericii fusese osândit pentru lucruri pe cari unul dintre cei cari au iscălit sentința le-a botezat nimiciuri, că pentru mantile și mitrele unor arhieriei se sguđuise în țera acesta cel mai puternic al ei aședământ.

Cu aceeași groză am mai vădit că deși Mitropolitul Țării fusese osândit și pentru vine pe cari le pedepsește condica penală, hotărârea nu cuprindea nici o probă, nici o ascultare de martori, nu ave nici măcar aceea spuză de dovedire pe care sentințele cele mai nedrepte, din cartea istoriei tot au ținut să le îngâne.

Și când mirarea, nedumerirea și jalea cuprinsese întreaga națiune, am vădit căutându-se dovezi după osândire, adică atunci când învinuitul nu se mai pute apăra, și am vădit și ceea ce nu s'a mai vădit: Guvernul, el, care ar trebui să fie strajă și garanție a libertăților și drepturilor noastre, producând prin uneltele sale plastografii ca să încarce pe nedrept pe un osândit și executat.

Nu este mirare, Sire, dacă în mijlocul acestor ne mai auzite și ne mai pomenite fărădelegi, neliniștea noastră a mers tot crescând, și ne-am hotărât, după mai multă vreme de așteptare în care nădăjduiam că făptuitorii vor îndrepta singuri cele ce făptuise, să ne adresăm M. Văstre.

Sire,

Hotărârea Sinodului nici nu pute fi executată de guvern și nici până astăzi nu a fost legal și constituțional executată.

Hotărârea Sinodului, Sire, nu pute fi executată de către autoritățile statului, fiindcă ea s'a dat cu nerespectarea acelor principii pe cari legile țării și canoanele la cari trimite art. 12 din legea sinodală le-au privit și le privește drept garanție de bună și nepărtinitoare judecată, și fără de respectarea cărora hotărârile Sinodului, ca ale ori-cărora alte autorități duhovnicești sau pământești, sunt simple abuzuri de putere, er nu hotărâri.

Cei cari au acuzat pe Mitropolitul Primat au luat parte și ca judecători la judecată. Așa s'au nesocotit principiile cari stau la baza ori-cărei societăți omenești și cari nu îngăduiesc ca acelaș să fie și parte și judecător, și s'au violat și regulile netăgăduite ale canoanelor cari spun: „episcopul se nu judece judecata sa” și „aceiași se nu fie și pirași și judecători.”

Chemat pentru întâia-ora dinaintea Sinodului la 17 Maiu, I. P. S. Sa a fost chemat

pentru a doua-ora la 18 Maiu și pentru a treia-ora tot la 18 Maiu, adică în curs de 48 de césuri a fost chemat de trei-ori și în temeiul acestor chemări judecat în lipsă. Cu această volnicie nu numai că s'au îngrozit mințile și inimile ori-cărui creștin în care n'a apus încă simțul dreptății, dar s'au nesocotit dispozițiile hotărâte și limpezi ale legii sinodale, care în art. 16 spune că episcopii nu pot fi judecați în lipsă până-ce nu i-se vor face chemările prevădute de canonul 74 apostolic, canon care prevede să se facă trei chemări și pe care îl complineste canonul 27 al Sinodului din Cartagena, în care se spune lămurit, că trebuie să trecă măcar o lună între întâia și a doua chemare. Nici măcar să fie vremelnicește oprit dela Sfânta grijanie episcopul dat în judecată, nu îngăduie acest canon, dacă nu a trecut o lună de zile dela întâia chemare.

Dacă n'ar fi decât atât, și ar fi destul ca ori-cine să vadă, că așa dăsa sentință a Sfântului Sinod nu este o sentință, că dată fără îndeplinirea celei dintâi dintre garanții, aceea de-a fi chemat din vreme și în regulă ca să pôtă omul să întimpine, cum dic canoanele, ea nu pute și nu pôte să fie executată de autoritățile statului, fără a se face și dînsul părtaş la o fărădelege.

Nenumărate sunt întocmirile canoanelor cari iarăși au fost violate.

Vom mai da încă o pildă.

Legea sinodală ca și canoanele cer ca la judecata episcopului să ia parte cel puțin 12 arhieriei. La așa dăsa judecată a Mitropolitului Primat n'au fost 12 arhieriei, căci cei trei acusatori nu se pot număra printre cei cari avău dreptul să judece.

Dar nu numai atât. Dintre cei cari au dat osânda, unul și-a retras semnătura măr-turisirind că i-se făcuse siluire, er semnătura pe care a pus-o un altul care nu fusese de față la judecată, pôte să fie o pată mai mult pe această judecată, dar nu o iscălitură de judecător.

Sire,

Legea noastră sinodală, insufletită de ideea dreptății care este și cea mai frumoasă podobă a creștinismului, nu a voit să lase pe episcop la judecata semenilor lui în ce privește vinele de drept comun. S'a temut de patime și de ure, s'a temut și de nedestoinicie, și a trimis pe înalții prelați dinaintea celor mai înalte instanțe judecătorești din țară, dinaintea Curței de Casație. Așa glăsuiesc articolul 16 din legea sinodală.

Neapărat, Sire, că și Sântul Sinod este îndrituit ca la rândul lui să dea pedepse disciplinare episcopului vinovat pentru vine de drept comun, care i-ar fi scăzut demnitatea și prestigiul, dar ceea ce nu pôte Sântul Sinod, fără a turbura ordinea în Stat și a încălca peste căderile altora, este să osândescă el pe un episcop pentru vine de drept comun, înaintea Curtea de Casație să fi ceretat și constatat acele vine.

Și acest înalt principiu de Stat, pus în legea sinodală, în acea lege dela care Sântul Sinod își trage ființa lui legală, și în afară de dispozițiile căreia el nu are și nu pôte avea nici o atribuție judiciară, a fost nesocotit. Lăcomia pătimășe d'a înegri pe capul bisericii a făcut ca așa dăsa hotărâre a autorității spirituale să se sprijinească pe patru învinuiri de drept comun, din cari nu lipsesc nici cea mai odioasă: relații cu un asasin.

Este vădit, Sire, că Statul nu pôte executa o astfel de hotărâre, că el nu pôte pune forța publică la porunca unei hotărâri care îi nesocotesce legile lui fundamentale și care calcă peste atribuțiile unui alt înalt aședământ al Statului.

Sire,

Dată fără cădere și cu călcarea tuturor rânduelilor canonice și civile, așa dăsa sentință a Sântului Sinod nici nu a fost legal și constituțional adusă la îndeplinire.

Constituția țării, Sire, nu cunoște altă putere executivă în Stat decât pe Majestatea Văstră. După articolul 35, Majestății Văstre este încredințată puterea executivă, singur M. V. puteți dispune de forța publică, singur o puteți pune în mișcare. Ministrii nu sunt decât consilieri răspunzători ai M. V., ei însă nu sunt și nu pot fi stăpâni pe puterea executivă. Chiar sentințele curților și tribunalelor cari se execută fără o intervenire specială a M. V., totuși nu se execută decât în numele M. V.

Sedința sinodului, Sire, nu putea fi adusă la îndeplinire de către puterea Statului decât printr'un decret al M. V. Printr'un decret al M. V. fusese aședat în scaun metropolitul țării, printr'un decret al M. V. putea numai metropolitul primat să fie scos din scaun. Neapărat, că un asemenea decret se putea întemeia pe sentința sinodului, dar numai dacă aceea sentință cercetată de către M. V., capul puterii executive, se găsea că fusese dată cu toate formele legale, cu toate garanțiile de dreptă judecată, prevădute de legi și canoane și cari îi dau caracterul unei adevărate judecăți, er nu a unui simplu act de violență. Sântul sinod neavând prin nici o lege forța publică la dispoziția sa și trebuind, să cêră ajutorul puterii seculare este evident, că acesta este în dreptul ei să cumpănescă și să vadă dacă există sau nu o sentință dată în limitele și în competența legilor țării și ale canoanelor, la cari trimit legile țării.

S'a încercat, Sire, să se pretindă că grație articolului 15 din legea sinodală, sentințele sântului sinod se pot executa d'a dreptul de către sântul sinod.

Da, există acest articol, dar altul este înțelesul lui. Când legea vorbește de sentințe cari se execută d'a dreptul de către sântul sinod, ea nu pôte să se gândească decât la cele cari se pot executa d'a dreptul de către sântul sinod, cum ar fi o oprire de la slujbă, sau dela sânta grijanie.

Din potrivă, legea sinodală, destul de lămurit, spune, într'o altă parte a aceluiași articol, că nu se execută aceste sentințe decât „pe câtă vreme pedepsele cuprinse într'ensele vor fi disciplinare și de un ordin curat religios”.

Sentința sântului sinod care s'a adus la îndeplinire nu este de un ordin curat religios. Ea pronunță „depărtarea metropolitului din scaunul de metropolit”, și demnitatea de metropolit nu este o însușire curat religioasă, ci o demnitate cu un caracter mixt, religios și politic. Istoria Apusului stă martoră a luptelor uriașe și îndelungi dintre stat și biserică tocmai din pricina caracterului mixt al episcopatului și pentru hotărâri cirea căderilor fie-căruia.

În biserica răsăritului cestiunea este și mai limpede. Nici odată în imperiul de răsărit, și nici în biserica română, nu s'a recunoscut autorităților eclesiastice singure dreptul de a scôte din scaun pe metropoliți și episcopi. Cu atât mai mult cu cât ele singure nici nu-i pot sui pe acele scaune.

Majestatea Văstră cunoște judecățile sinodale în contra Sântilor Atanasie și Ioan Gurădeaur, și seie cum numai grație intervenirei Împăratului acele judecăți nedrepte, pătimășe și tâlhăresci, au fost desființate și biserica creștină scăpată de tina de-a fi lovit pe doi din cei mai mari și mai sfinți ai ei dascăli.

În biserica română drepturile statului au fost și mai puternice. Cantemir Vodă ne spune, că în biserica română Domnul singur adică statul de pe atunci, numește și depune pe episcopi, el singur îi judecă și îi osândește.

Nici odată statul, în biserica de răsărit n'a abdicat la dreptul și datoria lui de a nu îngădui fărădelegile, și nici odată nu s'a înjosit la rolul de simplu gendarm al ori-cărei decizii sinodale, ori-cât ar fi densa rodul violării legilor, nerespectării canoanelor și al încălcării de atribuțiuni.

Așa până la un loc a înțeles și guvernul dreptul și datoria sa. Într'adevăr, ministrul cultelor a făcut un referat prin care a afirmat, că sentința a fost dată în condițiile legii și că astfel puterea statului o pôte executa, însă în loc de a adresa acel referat capului statului, l'a adresat consiliului de ministri.

Astfel, Sire, s'a creat în statul nostru o autoritate neconstituțională, căci numai în absența Majestății Văstre constituția delegă consiliului de ministri puterea executivă, și încă sub rezerva unei ulterioare aprobări.

Acastă încălcare și turburare a drepturilor respective ale Coronei și ale ministrilor, este, Sire, în mijlocul atâtor greșeli și fărădelegi, cea mai de căpetenie, fiind-că sdruncină însuși pactul nostru fundamental.

Lucrul este cu atât mai uimitor cu cât pentru suspendarea I. P. S. S. se urmăse după adevărata orânduială constituțională și

în lipse. Știu ce însemnă trêba asta. Tatăl meu încă era sgârțit, și nu mi preă împlinea dorințele.

Apoi întrerupt de dese surisuri, m'ă enarat viața sa de fată, césurile plictisitoare petrecute în familia sa, cum a devenit soția dlui Davril, numei ca să scape de torturile familiei sale.

— Dămne! oftă, — nu cunosceam viața unei soții de funcționar și mi-e tēmă dēu, că am scăpat de-o calamitate, și-am dat de alta.

Acî érași a ris cu poftă, apoi m'a înțrebat cum am fost educat, ce distracții am, ce-mi place, ce nu. Sub decursul acestei investigații m'a privit adēnc în ochi, și cu buzele jumătate deschise zimbea cu farmec, când tôte i-le-am mărturisit. Cu încetul deveneam din ce în ce mai intimi. Melancolia negurósei nopți de Septembrie, conversația intimă, privirea magnetică a acestei femei frumoșe, mirosul pētrunđător al iederei, tôte aceste m'au îmbētat. Când i-am spus că-mi place poezia, m'ă dăis zimbînd:

— Pariez, că ești 'ndrăgostit...

Abia m'am putut reținē, să nu i ead la piciorē și să i mărturisesc:

— Da, da, sunt îndrăgostit — în d-ta până la nebulie!

De pe strada liniștită se auđi deodată un zuriit de trăsură și larmă de clopoțele. Dămna Davril se sculă:

Iedera.

de

André Theuriet.

(Urmare și fine.)

Expresia asta mi se părea prea netactică și cu cât se zdrobea mai mult să mă lămuresc, cu atât mai cu multă îndărătnicie mă ținam de propusul meu. Mă miram, cum un oficial, cu cel puțin o mie de taleri venit anual, într'atâta se agață în o sumă bagatelă de o sută cincideci de franci. Nu mă gândeam la sumedeniile de necasuri ale oficialilor subalterni. Nici nu presupuneam, că acești o sută și cincideci de franci pot să fie tot atât de însemnați pentru existența dlui Davril, ca pentru a mea cei cincideci de franci primiți dela tatăl meu. Ce era să facă sermanul cassar în fața renitenței mele, s'a liniștit. Privi la orologiu cu jale, și luă pălăria și se depărtă, salutându-mă cu rēcělă.

Am rămas singur. Până sēra la șēse ore am lucrat neconcentrit. După-ace am regulat tot, am mers în un birt din apropiere să cinez și m'am re'ntors în biuou.

Cu cât amurgul se apropia mai mult, cu atât mai trist deveneam și eu. Eram neîndestulit cu mine însumi, și nēcăjit pe domnul Davril. Poziția mea strimtorată, din pricina căreia am fost silit să deneg colegului meu acest bagatel serviciu, mi se părea umilitore.

În vâlmășala acestor gânduri sinistre, un miros dulce mă lovī, imi veni în minte sarcina de iedera, care la sosire am aruncat-o pe o masă de scris. Am aprins lampa, și florile ce începeau să vestejescă le-am aședat în apă próspectă. În mijlocul acestei ocupații dispoziția rea imi perī, m'am aședat la fē-rēstră și am început să cetesc dintr'o carte.

Abia întorsei câteva pagine, cineva bătu lin în ușe.

— Întră! strigaiu și priviiu încremenit la tinēra femeie de-o fermecătore frumșețe, care păși în odaie, în costum de călătorie. De vre-o douăzeci și cinci de ani putea să fie, o figură grațioasă, elastică, cu o față albă ca zăpada, cu plete brune ondulate; în ființa ei fermecătoare avea ceva din poezia iederei. Trăsăturile fine ale feței ei ovale i se terminau în mici gropițe, când surisul i-se ivea pe buze, și ochii ei negri, dulci luceau în lumina palidă a lampei.

— Am vădit lumină la d-ta, dize cu un fel de scuza, și-am venit să-ți predau cheile casei, pentru-că în curēnd o să plec.

Cheile le aședă pe masă și așter-nēnd o privire fugitivă peste mine, stetea înaintea mea cu o vēdită surprindere. Bărbatul seu de sigur m'a descris de un stren-gar grosolan, respingător, și se mira acum, vēdēnd înaintea sa un june modest, timid, cu ochi visători, cu mustața abia rēsărită. Iedera deasemenea pără a o căștiga în fa-

vorul meu, pentru-că ținuta nainte atât de nelămurită și-a schimbat-o repede: A suris și cu o mișcare grațioasă mi-a respins scaunul ce i-l'am oferit.

— Nu te osteni, te rog, dize. Pe un moment deveni serioasă, apoi grăi cu un fel de muștrare: — D-ta te-ai purtat cam urit față cu bărbatul meu, când i-ai respins cererea. Măcar era un bagatel!

Încă și ea află că m'am purtat urit. Pe cât de puțină atenție am dat indignației bărbatului, pe atât de mult mă gena muștrarea acestei femei frumoșe. N'am putut suporta să plece cu o judecată atât de slabă despre mine. Și cu tōtă rușinea ce mă tortura, i-am mărturisit starea materială strimtorată, în care mă aflam. I-am mărturisit, că nu din rea voință sēu malicie am denegat bărbatului său acel serviciu neînsemnat; nu am bani, dizei, și torturat de rușinea grozavă pentru atâta umilire, am început să plâng amar. Lacrimile mele au muiat-o, și m'ă cređut. A suris, și punēndu-și mâinile pe umerii mei, dize:

— Ei, las' nu te mai tângui! E o nimica tōtă întregă chestia, și eu nici nu sunt supērată pe d-ta.

Și ca să-mi arete, că în adevēr nu e supērată, a ședut. S'a înclinat apoi asupra iederei și cu voluptate îi sorbea dulcele miros. Repede s'a întors apoi spre mine și dize:

— Așa dară și pe d-ta te țin părinții

nu se făcuse decât în temeiul unui decret al Majestății Văstre.

Acest decret a mers chiar cu afirmarea prerogativelor puterii executive până la ultimele ei limite, căci tot actul puterii executive a suspendat pe I. P. S. S. nu numai din metropolie dar și din archierie.

Și când a fost vorba de un ce mult mai grav, de desființarea votului Parlamentului care alesese pe I. P. S. S. și a decretului Majestății Văstre care îl numise, atunci s'a substituit consiliul de miniștri Capului Statului, și s'au împutinat cu una prerogativele Majestății Văstre.

În zadar, Sire, s'a căutat să se ocolască această călcare a legii fundamentale, sub pretextul că fiind vorba de o pierdere a calității spirituale a I. P. S. S. printr-o sentință eclesiastică, demnită de Mitropolit este implicit perdută.

Lucrurile nu s'au petrecut așa. Sinodul nu a osândit pe I. P. S. S. și și piardă numai calitatea sa de archiereu, ci categoric l'a osândit și la isgonirea din scaunul de Mitropolit.

A recunoște acest drept al Sinodului ar fi a răsturna ordinea în Stat. Ceea ce s'a făcut de către autoritățile Statului, el nu mai poate desface.

Sire.

Nu este cu puțință ca Biserica Română să rămâne în starea în care se află cu autoritatea păstorilor ei vestejită, și cu capul ei, victimă a unui act de ură și de siluire, nici măcar acoperit de o făcnică respectare a formelor.

Cu inimile cernite rugăm pe Majestatea Văastră să facă dreptate.

Fără dreptate, Sire, nu se pot împăca cugetele noastre și nu se poate readuce printre noi pacea și liniștea. Din potrivă, dacă această nedreptate se va urma până în capăt, este de temut că conștiințele asupra cărora nimeni nu este stăpân, se ajungă într-o astfel de turburare, în cât viața noastră creștină se va împărți în schisme necunoscute până acum la noi, și cari nu pot de cât să micșoreze vada bisericeii ortodoxe române și să o pună în neputință de a-și îndeplini înalta ei chemare de diriguitoare a sufletelor, de mângăitoare a suferințelor, de propovăduitoare a adevărului, a virtutei și a nădejdei.

De aceea, Sire, rugăm pe M. V. să facă dreptate.

Decă capul bisericeii noastre e vinovat, să fie judecat și osândit, dar judecat omenesc și creștinesc, iar nu sugrumat, cum nu se sugrumă nici făcătorii de rele.

Dacă este nevinovat, să se ridice după el învinuirile și hula.

Sunteam, Sire, ai Majestății Văstre prea supuși și prea plecați servitori.

(Urmăzătorii semnaturile)

— E aci posta... Trebuie să plec.

— Așa iute!

— Da... Adio, domnule! Îmi pare rău, că trebuie să ne despărțim... Ne-am fi făcut prietini foarte buni.

— Dumneșule, bolborosi-i înădușit, — deja 'mi ești dragă... Pentru ce te duci? I-am apucat mâinile cu pasiune și reținându-o i-am spus:

— Te iubesc domnule! Îmi este atât de dragă, mi-ai dat viața pentru domnia-ta.

— Ce copil, răspunse tremurând. — Dă-mi buchetul acela de flori de iederă și de câte-ori mă voi uita la el pe cale, mă voi gândi la domnia-ta.

A luat florile și legându-le în batistă, cu ochii plini de lacrimi mi-a întins fruntea spre sărut:

— Adio! șopti, și dispăru printre arborii întunecoși.

Am rămas un moment pe prag și am ascultat, până când șgomotul trăsurii a dispărut...

De atunci nu ne-am întâlnit. Dar de câte-ori simt mirosul iederei, totdeauna îmi apar în închipuire ochii ei pătrunzători, părul ondulat, figura sveltă, cari toate îmi evocă momentele începutului de amor, cele mai dulci, căci nu sunt urmate de mustrări de conștiință nici de desamăgiri.

Rinaldo.

Concertul „tenorului“ Vassiliu.

Mercuri seara s'a ținut concertul anunțat deja de mai mult de o lună de zile, al domnului „tenor“ Vassiliu. Sala dela „Musikverein“ era bineînțeles împopulată de o parte însemnată a societății române din loc. Era de față și un număr frumos de domnișore din internatul Asociațiunii, mai mulți clerici din seminariul ortodox de aci, în sfârșit studențimea încă era bineînțeles reprezentată. Dintre străini încă am observat câteva familii.

Concertul s'a început la 8 ore.

S'au executat șese piese de cântări, dintre cari cinci române ale domnului Vassiliu și „Salve di mora, Cavatina din Faust“, de Gounod, toate din partea domnului Vassiliu. Apoi s'au declamat două poezii, din partea domnului Pagano.

Domnul Vassiliu dispune de o voce de tenor destul de bună, careia însă îi lipsește școala necesară. Urmarea este, că vocea îi e aspră și nemlădișă. Absolut nu e în stare domnul Vassiliu să execute un *crescendo* sau un *decrescendo*; dispune singur de cele două extremități: de un *forte*, care de multe-ori trece peste granițele frumosului, și de un *pianissimo*, nu e însă în stare să facă o trecere dela *forte* la *piano* și viceversa, pentru că registrul falsetului și registrul vocii de pept la domnia sa nu sunt de loc egalisate, și astfel nu e în stare să farmede auditorul, din contră, îl lasă apatic. Are în falsetul domniei sale unele apucături măestrite, cu care cercă să seducă lumea, și i-ar fi numai, mecanică ci și expresivă. Aceste apucături le-a aplicat cu succes relativ în „doina Oltului“. Mai are defectul forte mare, că pronunță necorespunzător și nefermos, astfel, că te face să crezi la început, că nu cântă românește.

Domnul Vassiliu, — după-cum am accentuat deja, — a executat tot cântări de ale domniei sale. Va să zică domnia sa mai e și compozitor. În calitate asta domnul Vassiliu aparține celei din urmă categorii de compozitori de așa numitele „romante“, cari grasséză aci în România. Musica domniei sale e comună, lipsită de ori-ce gust musical și cu desăvârșire necaracteristică. Defectele aceste se pronunță de deosebită în așa numita „Doina Ardelului“ („doina lui Rațiu“), în care domnia sa deplănge sorțea venerabilului president în ritme vesele de Wals.

Programul n'a fost executat așa, după cum s'a publicat, ci a fost mutilat. Înainte de a se purcede la executare, domnul Pagano anunță publicului, că „bassul“ Marcassa, care încă avea să conlucre la concert, nu va fi de față, și promite, că spre satisfacerea așteptărilor publicului se vor executa unele piese afară de program. Ce a făcut însă domnul Vassiliu? — N'a executat nici absenței din program, ci cădând în urma absenței domnului Marcassa șese puncte (2 soli și 4 duete), a mai eliminat și punctul: „Cavatina“ din „Ballo in Maschera“ de Verdi, înlocuindu-l cu o romanță de — domnia sa. În chipul acesta deci a compus iute și degrabă o nouă programă din cinci romane. Ale domniei sale și din o piesă de Gounod. Și a terminat spre mirarea tuturor cu repetarea „doinii lui Rațiu“, care nimeni n'a cerut-o!

Astfel domnul Vassiliu a pus la probă indulgența publicului binevoitoriu — două ceasuri de-arândul....

Domnul Pagano, al doilea debutant, e un declamator unic în felul său... Domnia sa, fără pic de sfială lăsând la o parte poezia: „Hodja-Murad-Pașa“, provăduț în program, a „dis versurile“: „Țiganul și ursișca“ și „Balcanul și Carpatul“. Cea dintâi nu l-a costat multă osteneală... dar cu a doua s'a făcut de râs: credea că are a face tot cu „țiganul și ursișca“.

Acompaniarea a provăduț-o cu multă abnegație escelenta pianistă, domnișora Schell.

În fine nu putem de o seamă din expresie mirării noastre, cum de o s'au dat publicul sibiian e în stare să se entusiasmeze de produse musicale mai puțin decât problematic, cum sunt romanele domnului „tenor“ Vassiliu.

Rinaldo.

Noutăți.

Deputați la congresul național bisericesc. După scirile de până acuma deputați preoțesci la congresul național bisericesc s'au ales în cercul Sibiului: Preacuviosca saul dl archimandrit, Dr. Il. Pușcariu; în cercul Ilia: protopresbiterul Iliei Avram Păcurariu; în cercul Clușului: protopresbiterul Tului Roșescu; în cercul Deșului: protopresbiterul M. Voileanu, asesor consistorial.

* * *

Societatea de lectură „Petrul Maior“. Societatea de lectură „Petrul Maior“ în ședința generală extraordinară din 7 Novembre st. n. s'a constituit în modul următor:

A) Comitetul: Președinte: Nicolae Puican, stud. phil.; vicepreședinte: Victor Onișor, stud. jur.; secretar: Nic. Petroviciu, stud. jur.; notari: Cornel Pincu, stud. jur. și Pavel Chimbir, stud. med.; bibliotecar: D. Lupan, stud. phil.; cassar: Ioan Pascu, stud. jur.; controlor: Roman Rudnean, stud. med. B) Comisiunea literară: Președinte: Ilarie Chendi, stud. phil.; referent: Roman Rudnean, stud. med.; membrii: Ax. Banciu, stud. phil.; D. Lupan, stud. phil.; V. Onișor stud. jur.; Nic. Sulică, stud. phil.; A. Vlad, stud. juris. C) Econom: Aurel Cioban, stud. juris.

* * *

Nonocire în minele dela Reșița. În minele de cărbuni de petra dela Reșița s'a întâmplat Marti o mare nenocire. Într'un departament exploatau băieșii cu dinamită, după așezarea dinamitei și după aprinderea fitilului doi lucrători au întârziat prea mult la fața locului. Dinamita s'a aprins, și explozând a rănit atât de greu pe cei doi băieși, încât unul din ei după nise prozave sguduri de ereri a murit, ă celalalt și-a pierdut vederea ochilor.

Correspondență particulară

a „Telegrafului Român“.

Brașov, 23 Octobrie, 1896.

(Urmare.)

Alesul nostru, fostul profesor seminarial, Dr. Saftu, după-ce și Scaunul protopresbiteral i-a aprobat un anin alegerea, a plecat la Sibiu. După ce Venerabilul Consistoriu archidiececan unanin i-a întărit-o; după-ce în fine și Exelenția Sa, iubitul și bunul nostru arhiepiscop și Metropolit Miron Romanul, s'a îndurat preagratios a o aproba — dă, alesul nostru a fost chirotonit întru diacon și presbiter.

Vineri în 4 Oct. v., primim știrea, că alesul și acum chirotonitul nostru preot, Dr. Saftu, va sosi cu trenul accelerat, Duminecă 16 Oct.) la 2 ore p. m. în Brașov.

Dilele de 4, 5 și 6 Oct., v., au pus Brașovul într-o deosebită mișcare, pentru că Vineri a sosit aici episcopul Sașilor din Transilvania, Dr. Fr. Müller, din Sibiu; ca să participe din inimă și cu deplină conștiință națională (!) Duminecă la inaugurarea monumentului lui Árpád, făcut în vîrfurile Tîmpei.

Sâmbătă (5 Oct.) a sosit ministrul de interne D. Perczel, ca delegat al guvernului poreclit în batjocură liberal, tot pentru acest scop. Va să zică: Banderii peste banderii, trăsuri peste trăsuri, alaiuri peste alaiuri, arangiate de Unguri și Sași. Numai noi, Românii, stetem indiferenți și priviam cu mahnire la dandanele conlocuitorilor nostri. Nu ne lăsa nici inima, nici cugetul, să ne bucurăm împreună cu aceia, cari au jurat mörtea noastră, ca Români neași, de viață nobilă și veche.

Când a sosit telegrama preotului nostru din Sibiu, că sosește Duminecă, — o viață întreagă s'a desvoltat cu deosebire în Scheiul nostru: Peste 80 de călăreți, — dintre cari mai bine de jumătate erau așa numiți juri albi, în costume lor uniforme și de o rară frumoseță, decorați cu brîne, cu pantlici și cu cocarde naționale la căciuli, peste vre-o 60 de trăsuri, dintre cari multe cu flori împodobite, — ne-am grăbit, să eșim întru întîmpinarea noului nostru paroh.

Am făcut-o, dle redactor întâiu, pentru că ne-a dictat-o inima noastră, ă în linia a doua, ca să dovedim conlocuitorilor nostri

Sași, Unguri și Jidani, că noi ne știm cinsti preoții și biserica noastră.

Nu mai încăpăi de lume la gară. Aici i-a adresat secretarul Comitetului parochial, prof., Arsenie Vlaicu, preotului nostru următoarea vorbire:

Prea stimate Părinte!

Prea iubite Frate!

„Comitetul parochial al bisericeii Sf. Nicolae și poporul acestei sfinte biserice își împlinesc o sfântă și plăcută datorință, a Vă primi în aceste momente solemne prin mine cu întîmpinare de: Prea stimate Părinte și prea iubite Frate. În calitate de preot stimat părinte, te primește al poporului nostru dotor de păstor bun, flămînd și înșetoșat de hrană sufletescă, nerăbdător de a se vedă condus pe căile cele bune, pe calea adevărului, pe calea binelui și a virtuții, pe calea isbânzii și fericirii lui vremelnice și vecnice. Cu cuvintele, prea iubite frate, te întîmpină Comitetul nostru parochial, care așteaptă un frate de muncă, haric, nepregetător și desinteresat, un soț de luptă neînfrînt și neînfricoșat de pedeci și pericole de ori-ce natură.

Biserica noastră aci mai mult, ca ori-cînd, are lipsă de păstori sufletești adeverați, devotați chemării lor și turmei încredințate păstoririi lor; are lipsă de iubiți frați de muncă stăruitoare, de luptă aprigă pentru asigurarea existenței naționale și morale a credincioșilor ei.

Drept aceea cu inima însetată și dotoră implorăm ajutorul Atotputernicului Dumnezeu, ca să binecuvinezeul Tău făcut în această carieră, să incunune pasul lui bogate rōde munca Ta pentru binele și fericirea poporului nostru! Pronia cerescă să-și reverse darurile ei Dumneșecii asupra tuturor faptelor Tale, pentru-ca cu toții cu bucurie adevărată să putem striga: „Binecuvîntat fie cēsul, în care Te-am primit; — și lădat și prea mărît fie numele Domnului, care ne-a luminat mîntea, ca să Te înălțăm la trēpta înaltă de Părinte și Frate!

În aceste sentimente și dorințe Ți dăcem: Bine ai venit în mijlocul nostru și D-șeu să Te țină, la mulți fericiti ani. Să trăești, Părinte și Frate!“

O salvă de „Să trăească“ a aprobat căldurōsa vorbire a unuia dintre cei mai zeloși și activi fii ai bisericeii noastre.

Părintele Dr. Saftu a răspuns următoarele:

Iubiților frați!

„Vă mulțămesc din inimă la toți, cari v'ați grăbit, să eșiți întru întîmpinarea mea; la toți, cari ați venit înaintea onorificei funcțiuni, pe care eu am îmbrăcat-o din momentul în care prin înaltul dar archieresc am fost chirotonit. Astăzi vă întîmpinați preotul, pe care, — sunt acum câte-va săptămăni de zile, — l'ați ales cu atăta rēvnă și entusiasm.

Faptul de crm'ați serventat într'un număr atât de frumos, îmi servește spre deosebită satisfacție, pentru că el mă convinge, că iubiții poporeni dela biserica sf. Nicolae din Scheiu știu, să-și iubescă și să-și respecte biserica lor.

Până cînd un popor va ținea cu căldură la biserica și preoții săi, bine îi va merge și pe acest pămînt!

Până cînd în special iubiții poporeni dela biserica noastră cu chramul Sf. Niculae din Scheiu, vor ținea cu căldură la strămoșasca lor biserică, vor iubi și respecta, precum se cuvine, pe preoții lor, până atunci darul Domnului să va coborî asupra capetelor lor, a copiilor, nepoților și strănepoților lor!

Frumōsa vōstră întîmpinare este cea mai vie expresiune a speranțelor, cari le-ați pus în persōna mea; ea îmi impune mie din nou sânta datorință, să caut, nu numai să realizez aceste speranțe, ba dacă voi putea, să le întrec chiar.

Fac și în acest solemn moment acōstă făgăduință înaintea vōstră și a conștiinței mele! Viitorul va dovedi....

Încă odată din inimă vă mulțămesc și vă urez din parte-mi tuttora, să trăiți mulți ani fericiti, ca să vă puteți convinge!“

Nu să mai isprăviau uralele de „Să trăiească“. Constat cu părere de rău, că în tot timpul, cât a vorbit pără. Dr. Saftu, un mașinist hain la suflet manevra în apropiere cu un cinism numai lui și la ai lor caracteristic!

(Va urma.)

Nr. 6598 Plen.

[159] 2-3

CONCURS.

Pentru conferirea stipendiilor și ajutoarelor, ce sunt a se vota pe anul 1897 din **fundațiunea „Andronic“**.

I. Pentru învățacei de ori și ce meserie.

II. Pentru sodali, cari s'au eliberat în decursul anului 1896.

III. Pentru sodali, cari petrecând cel puțin 6 ani consecutivi la meseria lor, au dat dovede despre dexteritatea și hărnicia lor pentru a deveni măiestrii, prin acesta se escrie concurs pe lângă următoarele condițiuni:

Toți cari voesc a concura la stipendii și ajutoare au să producă în general:

1. Carte de botez;
2. Atestat comunal despre averea proprie și a părinților;
3. Atestat familiar dela parochul locului despre familia părinților concurentului, și fiind și acesta căsătorit, și despre familia dănsului; în atestat are să se indice și aceea, că în familie câți copii sunt minorenți, câți frecuențază școala și câți se mai află la vre-o meserie?
4. Concurenții pot fi numai *români greco-orientali născuți în arhidieceasă*.

I. Învățacei:

a) că au împlinit anul al 12-lea al etății;

b) că au cercetat cu succes bun, cel puțin școala poporală;

c) că au încheiat contract cu măiestrul și că contractul s'a înregistrat în condica autorității industriale (la pretor ori magistrat). Contractul este a se alătura la concurs în original sau copie autentică.

II. Sodalii.

a) că au terminat periodul de învățătură în decursul anului 1896, ceea ce vor dovedi prin atestatul autorității industriale (§. 67 art. de lege XVII din anul 1884);

b) că au purtare bună și fac sporul multămătoriu în meserie; acesta o vor dovedi prin atestatul măiestrului, eventual cu cartea de lucru;

c) să arate prin atestat dela măiestru, ce cunoscință de limbă mai au;

d) aparținând eventual ca membrii la vre-o reuniune de meseriași, să o dovedească acesta prin atestatul dela respectiva reuniune.

III. Sodalii, cari sunt în condițiuni de a deveni măiestrii.

a) să aibă certificatul de măiestru;

b) să fie lucrat cel puțin 6 ani consecutivi ca calfe, ceea-ce vor dovedi cu atestatele dela măiestrii, la cari au lucrat, eventual cu cartea de lucru;

c) în cerere să arete anume, unde voesc a se așeza ca măiestrii, ce felu de mijloce în bani mai au, pentru a-și începe meseria pe socotela lor? În fine pot produce și alte documente recomandătoare.

Dela toți concurenții de ori și ce categorie se recere, *ca cererile să fie scrise și subscrise cu mâna lor proprie și adresate Consistoriului arhidieceșan greco-oriental în Sibiiu*, să le înainteze aici cel mai târziu până la **31 Decembrie 1896 stilul vechiu**.

Cererile înaintate după acest termen nu se vor lua în considerare.

Sibiiu, din ședința plenară a consistoriului arhidieceșan, ținută la 9/21 Octobrie 1896.

Dr. H. Pușcariu,
archim. vicariu arhiepiscopesc.

Dr. Elie Cristea,
secretariu.

„Albina“, institut de credit și de economii în Sibiiu.

Publicare de licitațiune.

Să face de vânzare din mână liberă pe calea licitațiunei livadia de circa 15 jug. cat. introdusă în protocolul cărții funduare Nr. 54 a Sibiiului sub A. 1 ord. 3947 top., care formeză proprietatea institutului de credit și de economii „Albina“ în Sibiiu.

Licitațiunea se va ține **Sâmbătă, la 21 Novembre nou la orele 10 a. m. 1896** în cancelaria advocațională a „Albinei“ (strada Bayer Nr. 1), și se vor admite și oferte în scris, cari se vor desface după încheierea licitațiunei verbale.

Livadia e comasată într-o singură parcelă, încungiurată din toate părțile cu șanțuri și situată în nemijlocita apropiere a orașului, imediat lângă drumul de țară spre Șura-mare.

Condițiunile de licitare se pot vedea dela 16 Novembre încolo în fie-care și în orele antemeridiane la cancelaria advocațională a institutului.

Sibiiu, 6 Novembre 1896.

[161] 2-3

Direcțiunea.

Nr. 420/896

[166] 1-3

CONCURS.

Pentru întregirea postului de paroch în parochia vacantă Săcel, protopresbiteratul Seliștei, se escrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Telegraful Român“.

Venitele împreunate cu acest post de paroch dau suma de fl. 437.02.

Reflectanții la acest post își vor așterne cererile lor concursuale, înscrise conform legilor în vigore, subsemnatului oficiu în termenul deschis.

Seliște, 23 Octobrie 1896.

Oficiul protopresbiterat gr. or. al Seliștei în conțelegere cu comitetul parochial respectiv.

Dr. Nicolae Maier.
protopresbiter.

Nr. 316/1896.

[164] 2-3

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de paroch în comunele învecinate Apata și Ormeniș din tractul protopresbiterat al Treiscaunelor, formând pe viitoru ambele numai una parochiă de cl. III-a cu sediul parochului în Apata, se escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Emolumentele împreunate cu acest post, compute după calculul mediu al celor cinci ani din urmă, ating laolaltă în ambele comune suma de 440 fl. 30 cr., precum s'a constatat în sinódele parochiale din 4 Aug. a. c.

Informațiuni mai de aproape se pot câștiga la oficiul protopresbiterat și comitele parochiale respective.

Reflectanții au a-și substerne cererile concursuale, înscrise cu documentele necesare, conform normelor bisericesci în vigore la subsemnatului oficiu protopresbiterat în termen deschis.

Brețcu, (Bereczk) 29 August 1896.

Oficiul protopresbiterat gr.-or al tractului Treiscaunelor, în conțelegere cu organele parochiale respective.

Dimitrie Coltofeanu
protopresbiter.

CRISĂ MARE!

New-York și **Londra** nu au cruțat nici continentul european și o mare fabrică de argintării s'a simțit îndemnată a desface proviziunea sa mare numai pe lângă o mică remunerațiune a puterilor de lucru. Cu executarea acestui mandat sunt eu imputernicit. Expedez deci ori și cui obiectele următoare pe lângă simpla remunerațiune de **fl. 6.60** și anume:

- 6 cuțite fine cu tăis veritabil englez.
- 6 furculițe de argint patent american dintr-o bucată.
- 6 linguri de argint patent american.
- 12 lingurițe de argint patent american.
- 1 lingură pentru supă de argint patent american.
- 1 lingură pentru lapte de argint patent american.
- 2 pahare pentru ouă de argint patent american.
- 6 tave Victoria englezesci.
- 2 felinare frumoase de masă.
- 1 sifă pentru ceai.
- 1 lopătică pentru zahăr pisat.
- 44 de bucăți laolaltă numai **fl. 6.60**.

Tote acestea 44 de bucăți au costat mai nainte **fl. 40** și se pot căpăta acum pentru prețul minimal de **fl. 6.60**. Argintul patent american este un metal cu totul alb, care își păstrează colora 25 de ani pe garanță. Ca dovada cea mai bună, că inseratul acesta nu e

nici o înșelăciune

mă oblig prin acestea în public, a retrimite banii tuturor cărora nu le convine marfa. Nimeni să nu lase deci privilegiul acesta admirabil și să-și procure **splendida garnitură**, care e cu deosebire acomodată ca

present admirabil de Crăciun și Anul-Nou

precum și ca present de nuntă și pentru toate gospodăriile mai bune. Se capătă numai la

A. HIRSCHBERG,

agentură principală a fabricelor americane unite de argintărie patent.

Viena, II., Rembrandtstrasse 19 W. — Telefon Nr. 7114.

Expediția în provincie se face cu rambursă seu pe lângă anticiparea sumei.

Praful necesar de curățit 10 cr.

Veritabil numai cu marca înregistrată de alături (metal higienic.)

Extras din scrisorile de recunșcință:

Garnitura trimisă o am primit, sunt foarte îndestulit și te rog a-mi trimite cu rambursă încă o garnitură constând din 44 bucăți.

Bozoviciu (Krássó-Szörény megye), 13 Iuliu 1896.

Alexandru Keresztes, proto-pretor.

Piliș, în 24 August 1896 (Comitatul Pestei).

Cu garnitura sunt foarte îndestulit. Mă rog a trimite la cumnata mea baronesa Nyary n. Somogyi la Szunto încă trei asemenea garnituri.

Baron Iulius Nyary.